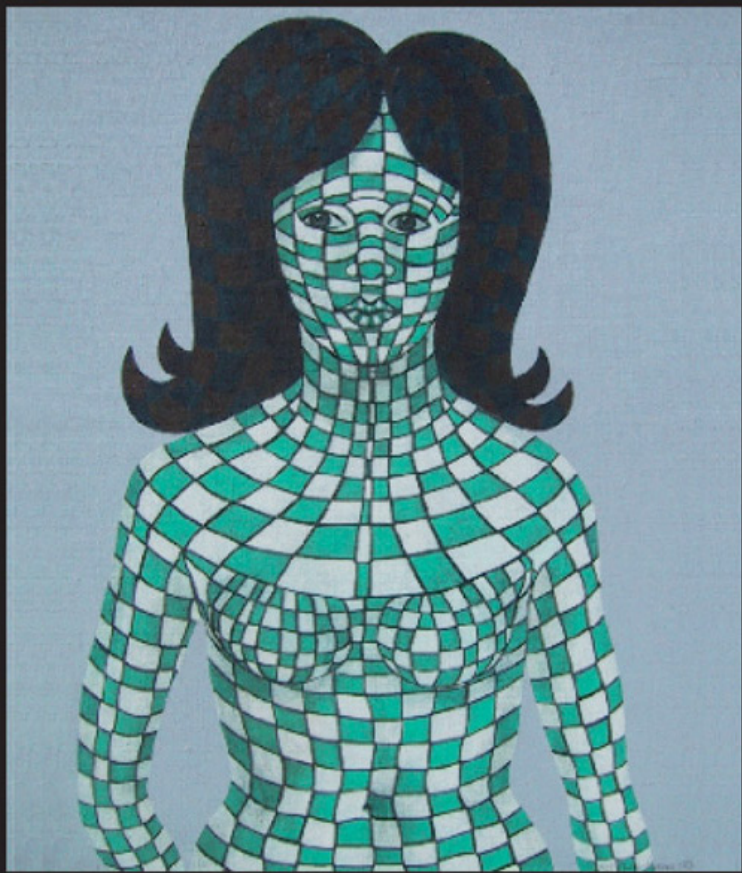

LEIF WOXLIN

Dödligt Mönster

Förlaget Orda
Deckare

NORRLANDSDECKARE

Böcker i romanserien
En Hälsingedeckare
- om kriminalpolis i Hudiksvall:

Dödligt Mönster, 2003
Sommarens Hot, 2005
Rum för Mord, 2006
Död på Flygplatsen, 2007
Mördaren gör Intrång, 2008
Döden på Dellen, 2009
Föremål för Mord, 2010
Berget, vattnet, blodet, 2011

Leif Woxlin

Dödligt Mönster

eller

Ludde vid gränspolisen

Alla likheter med verkliga personer
kan vara högst avsiktliga.
Även att högst verkliga personer
kan förekomma.

En Hälsingedeckare

Dödligt Mönster – Leif Woxlin
ISBN 978-91-7553-020-8

Utgiven av Förlaget Orda AB
© Leif Woxlin 2003

Omslagsmålning: Rose-Marie Klintman, www.rmk.nu

Omslag: www.Okapi-Grafik.com

Typografi: Palatino LT

Tryckt i Polen 2013

www.forlagetorda.se

1

Läget var att vintern tycktes ha gett upp, fortfarande låg snödrivorna kvar från den nederbördsrika mörkerperioden men solvärmern och dagsmejan hade tagit över och kunde sätta de nya spelreglerna. De större vägarna var torra, de mindre låg i snösörja, det luktade åter från skogen när vinden låg på och överallt hördes sången och kvittret från nyanlända fåglar i tusental.

På vägrenar och i krondiken tinade vinterns skräp och avfall upp och förruttnelseprocesserna startade på nytt. Här och var bröt sig tjälskott genom vägbanornas asfaltskikt, hål stora som pottor bildades och kraterliknande formationer skapade nya typer av risker i trafiksituationen.

Just den här helgen hade varit magnifikt solstark och himlens färg var knivskarpt blå, bländande bara man kisade upp på den. En svag vind gjorde atmosfären lätt att andas, sinnena lätta och kärleken stark och återfödd. Sportlovet var slut för Norrlands räkning, som sist stående på tur, och många var det som tänkte att det gärna kunde fått vara några dagar till.

För Ludde Markh, dryga trettio, och Åsa Weijle, knappa trettio, hade helgen mest bestått av att sitta i bilen. Åsas båda pojkar Sture och Sven, båda i åldern under fem och med Sture som förstfödd, hade fått tillbringa helgen hemma hos sin pappa i Sundsvall medan Ludde och Åsa rest till Åsas föräldrahem i Årjäng, säkert nästan femtio mil bort från den gemensamma boningen i Hudiksvall. Paret hade hyrt en släpvagn, av typen envägstrailer modell större, vilken nu var lastad med inventarier från Åsas föräldrars villa. Det var fråga om ett matsalsbord, en antik värmländsk soffa av mindre storlek, men med tillhörande tre pinnstolar och vidare tre flyttkartonger sprängfyllda med diverse bohag, allt hörande till det som föräldrarna nu bestämt sig för att skänka bort till sin mellandotter Åsa. De andra syskonen hade inte blivit lottlösa de heller, alla hade de förärats gåvor av allehanda slag.

Bakgrunden var ett sorts hugskott från föräldrarnas sida, Lisa och Evert Weijle, någonting i linje med att de skulle börja ett nytt liv. Nummer ett på den vägen var att göra sig av med alla gamla saker och skaffa sig nya, nummer två var att hitta ett nytt hus, någonting som skulle gå i stil med en norsk fjällvilla eller åtminstone något som gick att bygga på så att det skulle komma att likna en sådan.

De nya inventarierna däremot behövde inte gå i någon stil alls, det viktiga var att det skulle vara nytt, det var det som var själva poängen. Ludde Markh hade inte riktigt fått ihop det, men han hade i och för sig inte frågat heller, inte i onödan. Han hade märkt på Åsa att hon tyckte det hela var på gränsen till pinsamt och han ville ogärna spä på. Han såg hennes pappa som i grunden en hygglig prick, men att han ibland kunde hamna i en form av spänd relation till sin dotter. Sammanbiten och överdrivet behärskad. Det kanske var därför som hon flyttat så långt bort, hade han tänkt.

Åsas tre syskon bodde alla kvar i Värmland och Ludde brukade skoja med sin svåger och sina svägerskor och säga att "från Värmland kommer det bara bra folk, dom andra har stannat kvar". Ludde själv kom från Jämtland, något han inte direkt stack under stolen med, och han ansåg att Hudiksvall och Hälsingland kunde utgöra en lämplig neutral grund för ett blandsamboförhållande. Just nu var det Åsa som satt bakom ratten, Ludde satt med vägkartan uppslagen framför sig i knät.

Han jämförde trippmätaren med sina tidigare anteckningar i marginalen på kartan och kunde konstatera att det skulle bli samma avstånd den här gången också. Vägen över Vansbro och Mora hade inte visat sig vara någon vidare genväg.

– Nästa gång åker vi över Ludvika och Kopparberg, sade Åsa, för den vägen är större och säkrare.

– Jodå, men man måste ju få pröva alla utvägar först, hävdade Ludde.

– Visst, och nu har vi gjort det.

– Och du tar det till protokollet?

– Jag sitter ju för sjutton och kör, protesterade Åsa och skrattade.

När de passerade Mora hade klockan hunnit bli två på eftermiddagen. Åsa svängde in på en bensinstation och Ludde gick in i butiken och köpte bananer, festis och lösgodis, riktigt bunkrade upp. Han frågade tjejen i kassan om vägen till Bollnäs, han hade inte sett någon vägs skylt nämligen, påstod han. Tjejen svarade på bredaste dalmål att först skulle han åka mot Orsa, men det lät mer på henne som vad i all världen hade han i Bollnäs att göra?

– Säg inte att du frågade om vägen till Bollnäs? sade Åsa en stund senare när hon hakade upp pumpmunstycket.

– Jag kunde inte låta bli.

– Och du fick svar direkt?

– Visst, klart jag fick. Av hon i kassan.

– Hon visste alltså vägen till Bollnäs?

– Jag tror det.

– Man törs väl knappt gå in och betala nu. Man blir väl uttittad.

Han hade gjort det till en tradition att alltid fråga om vägen till Bollnäs, så fort han befann sig i Mora. Snart skulle han säkert bli till en visa, antog han, alla skulle börja prata om galningen som alltid kommer in på bensinstationen och frågar efter vägen till Bollnäs. Till slut skulle de väl bli tvungna att sätta upp en skylt. Då hade han lyckats.

Han gick runt bakom bilen och kontrollerade att kopplingen till vagnen var intakt plus att släpkärrans stödhjul inte hasat ner som det gjort en gång tidigare under en skakig resa och han hade blivit ersättningsskyldig. Därefter tog han en lov framför bilen, om än pliktskyldigt, och inspekterade blinkerljuset på höger sida. Han kände efter att inte insatsen var på väg att lossna och falla ut från sitt deformerade säte. Han hade knutit upp insatsen hjälpligt med vit isoleringstejp men det verkade fortfarande sitta bra. Det hade hänt en olycka när han backat ut från garaget hemma i Böle i Hudiksvall tidigt på fredagsmorgonen, han hade väjt för en stege och istället råkat styra in i väggen och fastnat med bilens högra front i porten. Blinkersinsatsen och kofångaren hade lossnat och plåten hade

bucklats till. Ett stort parti färg hade skavts bort, snart skulle rosten blomma upp där metallen lyste blank. Han hade inte varit riktigt vaken när det hände.

Åsa kom ut från macken efter att ha betalat. Hon vinkade, log glädjestrålande i det vackra solskenet och Ludde kunde inte annat tycka än att hon var gudomlig och snygg. Hon bar en färggrann lusekofta med ursprung i västra Värmland och tajta blåjeans. Det blonda håret var uppsatt i en röd rosett, läpparna glänste knallröda av välsmakande läppstift. Hon var en uppenbarelse, en Guds gåva till mänskligheten. Fast mest en gåva till honom. Han kände att han var rädd om henne.

– Vill du köra nu? frågade hon.

– Kör för det.

– Hittar du till Bollnäs nu då?

– Jag kanske ska stanna och fråga. Det ligger en Preem därborta, på andra sidan vägen.

– Lagg av nu, va, sade hon kärleksfullt.

Hon strök med sin hand över Luddes näve som höll i ratten.

– Är det inte härligt när det är vår i luften? sade hon och Ludde trodde att han visste vad hon åsyftade.

Han tänkte förresten på samma sak.

Färden gick mot Orsa, vidare in på en krokig och ojämn väg österut mot Furudal. Här låg isen kvar på vägen men det tunga släpet fungerade som en stabilisator för ekipaget. När bakhjulsdriften fick bakpartiet att sladda och jazza höll släpet tillbaka, som en faderlig hand från ovan.

– Vet du att det fanns ett café här en gång i tiden som hette Näcken? frågade Ludde när de passerade centrala Furudal.

– Du brukar säga det, sade Åsa. Faktum är att varje gång vi far förbi den här platsen så brukar du säga det.

Både Ludde och Åsa visste att det låg ett paket Näcken i handskfacket. Från Furudal gick vägen mot Voxna, nu var vägbanan torr och vägen relativt jämn och fin, än så länge fri från tjälskador. Då och då mötte de tunga timmerbilar som dånade fram som utomjordiska projektiler i vildmarken, rimligen långt över fartgränserna, och som fick släpet att nästan wobbla

i vinddraget. Ludde arbetade som polis men han kände sig inte delaktig i just trafikfrågor. Annars hade det varit läge att koppla av släpet, slå på blåljusen (om de haft några), vända och köra ikapp stridspiloten till chaufför. Fråga med myndig röst, hur det var här då.

Precis i slutet av en längre stigning, där en raksträcka övergick i en doserad vänsterkurva, styrde han in på en parkeringsficka. Åsa böjde sig i det samma över honom och han mötte henne med en djup kyss. Han förde in handen under lusekof-tan och under t-shirten, drog ner behåns axelband över armen.

– Vi börjar kunna det här stället nu, sade Åsa. Har vi nåt att hänga för?

Ludde gick tyst ur bilen, målmedvetet, och öppnade dörren till passagerarsätet bak. Åsas svarta tygkappa och Luddes dunjacka låg på sätet i varsina högar och ett par av Luddes stickade tröjor som förmodligen legat där flera veckor vid det här laget. Det var meningen att de skulle fungera som säkerhetsreserv under kalla vinterveckor i januari och februari. Allting tog han i famnen och han draperade upp kläderna över vindrutorna, efter sidorna och framtill. Bakåt skymde redan släpvagnen sikten för insyn.

Åsa hade gått ur bilen och hon tog av sig kläderna så när som på trosorna. Skor och nylonstrumpor lade hon på golvet framför baksätet, hon hoppade lätt på tå på den solvarma asfaltisen. Ludde satte sig på passagerarsätet fram och skruvade ryggstödet bakåt så mycket det gick, sedan tog han snabbt av sig allting och fick i samma moment fram paketet Näcken från handskfacket. Åsa kom ur trosorna och hon grenslade honom.

Då och då dundrade en timmerbil förbi och marken skalv. Från skogen knakade det till i ett grenverk, säkert ett större djur som rörde sig i närheten av vägen. En personbil sköt förbi med hög hastighet, bara några få meter ifrån, det vassa ljudet från däcken ven upp mot den parkerade Forden i snärtande kaskader. Vindrutorna bakom de upphängda vinterkläderna immade igen.

Efteråt låg de kvar länge, i samma ställning, Åsa över Ludde. Hennes röda rosett var borta, förmodligen låg den någonstans mellan bilsätena, de skulle hitta den endera dagen. Båda var svettiga, men det var en skön och intagande svett. Han slickade av en svettdroppe från hennes ansikte. En långtradare kom långsamt malande uppför stigningen, nästan så att de trodde att den var på väg att stanna, men de brydde sig inte. Det kändes tryggt inne i den igenimmade bilen, på den lilla parkeringsfickan intill den stora skogen.

Åsa undrade om mobiltelefonen var på, barnens pappa i Sundsvall kunde tänkas ringa. Ludde svarade att den låg i handskfacket och att den troligen var på.

– Snart börjar det skymma, sade han. Det är väl bäst vi åker då. Vi ska till Sundsvall ikväll också, och hämta ungarna.

– Du måste hjälpa mig att hitta mina trosor.

– Hängde du inte upp dom på växelspaken?

– Nej, på den hängde jag upp nåt annat, sade Åsa och de skrattade tillsammans, som två skratt som vävde sig in i varandra.

Som en förälskelse som sakta men säkert övergick i ett kärleksförhållande. Ett som skulle bli varaktigt, som det kändes.

– Fan vad jag tycker om dig, Åsa, sade Ludde Markh.

Fem minuter senare slängde Ludde den använda kondomen i det intilliggande diket. Han tittade samtidigt efter om han kunde hitta kondomen från förra gången de hade stannat på precis samma plats. Men där låg bara moskartonger från Furudal och annat skräp. Snön var packad till en glansig yta och han åkte skridskor efter kanten till diket, var på väg att glida ner vid minst ett par tillfällen.

– Hittar du den inte? frågade Åsa roat, hon stod och kammade sig i reflexen från sidorutan.

Det skulle bli en ny frisyr nu, en utan rosett.

– Nej, faktiskt inte.

– Det är väl nån hund som käkat upp den, föreslog hon.

Han bad henne påminna att de aldrig någonsin skulle skaffa hund. Precis när de var klara och skulle starta ringde mobilen

i handskfacket. Det var föräldrarna i Årjäng som undrade hur resan gick. Åsa svarade med solsken i rösten att allting gick bra, hon berättade att de tagit en bensträckare i utkanten av Dalarna och att de strax var inne i Hälsingland nu.

– Om det inte vore för ungarna så behövde vi inte ha nån telefon, sade hon efter slutfört telefonsamtal.

– Nån gång vill man ju ha lite lugn och ro, höll Ludde med om. Undrar förresten om din morsa och farsa hörde nåt när vi höll på som bäst i Årjäng?

– Inte då, sade Åsa. Gud vad det var skönt alltså.

– Ja, helt otroligt. Och inga ungar som vaknar mitt i.

– Det blir bara bättre och bättre. Det känns inne i mig än faktiskt, efter orgasmen.

– Underbart, Åsa.

– Det här är vår favoritparkering.

– Vi borde sätta upp ett minnesmärke här.

– Nånting annat än en kondom i ett dike i så fall, sade Åsa.

– Ja, eller varför inte just en kondom? sade Ludde och böjde sig fram för att vrida om tändningsnyckeln. En jättekondom stående rätt upp och ner här i krondiket.

Precis då ringde mobiltelefonen på nytt. Han släppte nyckeln, sjönk tillbaka i stolen och läste av numret på displayen. Han svor till precis innan han svarade.

– Hejsan, Thule, sade han med spelat hurtig ton. Läget?

Åsa kände igen rösten på kommissarie Johan Thule, där hon satt tätt intill. Johan Thule talade alltid sävligt och försiktigt, men det var en falsk bild, en illusion. I själva verket ägde han en oerhörd pondus, han dominerade i varje framträdande, i varje enskild sekvens. Detta förnams av Åsa till och med där hon satt och bara hörde fragment av samtalet, eller att hon visste det sedan förut och kunde lägga till det som behövdes själv. Ludde stramade upp sig där han satt, onödigt mycket, tyckte hon. Hon hörde Johan Thules långsamma röst mäsas en lång harang.

– Nejdå nejdå, sade Ludde i telefonen, det är okej fast det är söndag. Du stör inte alls, inte alls.

Kommissarie Johan Thule frågade någonting, en kort fråga.

– Ja, det är i morgon, svarade Ludde tjänstvilligt. Jag börjar formellt i morgon bitti. Jag får väl börja med att ringa till Axelsson, det första jag gör... Axelsson i Umeå, det är min nya chef.

Hon undrade tyst vad det var som gjorde att kommissarien kunde ge sig till att ringa till Ludde på hans lediga dag, söndag som det var och allting. Det var inte första gången det hände, fast hon hade hoppats att det skulle ha hört till det förgångna nu. Ju mer hon tänkte på saken, desto mer upprörd blev hon, desto argare.

– Jovisst kan jag göra det, svarade Ludde på någonting i sin telefon.

“I helvete heller”, tänkte Åsa.

Johan Thules envetna röst surrade som en vinterslö insekt inne i bilen.

– I morgon klockan nio då, sade Ludde. Jag ställer upp, du kan lita på mig.

Åsa muttrade något halvhögt som gjorde att Ludde missade något som kommissarien sade och han fick be honom att repetera. Han lyssnade noga och blängde i instrumentpanelen med tomma ögon. En långradare dundrade förbi och han höll för vänster öra för att höra bättre.

– I Årjäng, sade han sedan. Vi har varit i Årjäng och hämtat möbler hos Åsas föräldrar... Javisst, det är en lång bit.

Kommissarie Johan Thule sade något ytterligare och därefter avslutades samtalet. Ludde såg på Åsa.

– Kommer Tore Skogman från Årjäng? frågade han.

– Nä, hurså?

– Det var Thule. Han frågade om Tore Skogman.

– Jaha, sade hon och lät intensivt ointresserad.

– Det var inget särskilt, sade Ludde som om han svarade på en fråga som Åsa egentligen inte ställt.

– Varför ringer han då?

– Han ville att jag skulle vara med på mötet i morgon med utredningsgruppen.

– Hade du inte bytt jobb, sa du? Du har ju inte Thule som chef längre?

– Nej visst. Jag har en annan chef från och med i morgon måndag. Det är bara det att han sitter placerad i Umeå, och dit är det lika långt som till Årjäng. Bara för att jag har bytt avdelning så betyder inte det att jag ska klippa alla banden med mina förra kollegor, det förstår du väl? Vi ska förresten samarbeta, är det meningen, ortspolisen och gränspolisen. Jag som gränspolis ska ha nätverk med kollegorna på poliskontoret i Hudik.

Åsa knäppte på radion och P3, hon höjde ljudvolymen demonstrativt. Hon frågade om han fick betalt när Thule ringde upp på en söndag och pratade jobb. Ludde startade samtidigt motorn och rattade ut ekipaget på vägbanan. Han hade inte hört vad hon frågat, inte på grund av ljudnivån på radion utan för att han satt och tänkte på annat.

– Vad sa du? sade han.

– Jag sa bara att skulle nån från mitt jobb ringa till mig på en ledig dag så har jag rätt att få betalt. En och en halv timmes lön, per uppringt samtal.

– Jovisst, du jobbar på kontor, du.

– Vari ligger den stora skillnaden, menar du?

– Reglerade arbetstider. Som exempel.

Himlen började anta en rödaktig ton och snart skulle det skymma. Vägen mot Voxna gick mestadels i nedförsbacke och Ludde höll konstant hastigheten över hundra. Åsa nynnade med i P3-musiken och sjöng ohämmat där hon kunde texterna.

– Varför behöver man egentligen gränspoliser i Hudiksvall? frågade hon när de passerade gränsen till Gävleborgs län, det första som sades på en lång stund.

Ludde ville gärna att stämningen skulle lätta upp igen, han försökte svara pedagogiskt, bjöd verkligen till. Plågsamt medveten som han var om att Åsa irriterade sig på hur mycket polisjobbet inkräktade på fritiden. Han hade haft svårt att hantera situationen den sista tiden. Han visste inte riktigt hur han skulle bete sig, han hade provat olika förhållningssätt och

strategier. Egentligen allt som gick att prova, utom det att faktiskt göra slut på själva grundproblemet, nämligen på övertiden. Sanningen att säga hade han aldrig ens övervägt en sådan lösning, att minska på övertidsuttaget, inte ens snuddat vid tanken.

Att ställa upp för arbetet och för kollegorna var en del av arbetet som polis, man kunde inte hålla sig utanför eller flyta ovanpå. Det gick inte att resa sig upp från ett förhör och gå hem bara för att klockan slog fyra. Det skulle inte fungera, det skulle skapa ett eftersläp av arbetsuppgifter som man aldrig skulle hinna ikapp. Det skulle komma att likna ett oöverstigit berg.

– Gränspolisen behöver nödvändigtvis inte bara verka vid gränserna, förklarade han inledningsvis.

Just nu hoppades han på att hon skulle bli lite mer intresserad av polisfrågorna, om än på ett populärvetenskapligt plan. Så att han kunde skapa större tolerans för sakernas tillstånd. Han berättade om kartläggningen och om den kontroll av utlänningar som sker fortlöpande över hela riket.

– Dessutom kan man anta, berättade han, att brottslig verksamhet förekommer i större utsträckning hos dom här grupperna än hos andra medborgare.

– Jaså, varför kan man det?

– Ta bara alla från dom forna öststaterna som kommer hit om somrarna och plockar jordgubbar. Tror du verkligen att bönderna pröjsar så mycket så att det kan löna sig att sätta sig i en bil och åka ända hit upp, bara för att krypa på knäna i jordgubbslandet i hettan? Med tanke på vad bensinen kostar.

– Ja, förmodligen lönar det väl sig, invände Åsa. Annars skulle dom väl inte komma. Det är väl förresten ingen annan som vill krypa i dom där landen i hettan nuförtiden.

– Det kanske inte är riktigt så enkelt. Det kan vara mer komplicerat än så.

– Hur då, om man får fråga?

– Det kanske vi inom gränspolisen borde undersöka.

– Vet ni inte det redan då?

– Nej. Vi kan inte veta mer än någon annan rimligen.

– Jag som trodde att polisen visste allt?

– Nej, inte alls. Det är bara om vi har ett konkret utredningsuppdrag som vi tar reda på alla fakta. Inte kan vi ge oss i kast med allting helt urskillningslöst, utan att prioritera. Det skulle bli rena kaoset. Då skulle ingenting bli gjort.

Ludde insåg att han visste oerhört lite om sitt nya jobb som gränspolis, och han ville inte erkänna det för Åsa. Dessutom borde det finnas tillgänglig statistik över kriminaliteten hos olika grupper i samhället. Men det hade han inte tagit reda på, han bara babblade.

Han hade jobbat som polisinspektör i Johan Thules utredningsgrupp i Hudiksvall i mer än tre år, och nu var det hastigt och lustigt meningen att han skulle göra något annat. Visserligen var han glad över att slippa Johan Thule, Johan Thule gick honom på nerverna, men han var långt ifrån säker på arbetet som gränspolis. Om det skulle passa honom eller kännas intressant. Han hade egentligen sökt tjänsten på chans, som ett långskott, som det hette, och han hade fått den på väldigt lösa boliner. Johan Thule hade konstigt nog samtyckt och stöttat honom under hela processen.

Inte för att han trodde att Johan Thule velat bli av med honom, tvärtom tycktes kommissarien räkna med att han skulle hjälpa till med kriminalarbetet även i framtiden, om än i något mindre skala, men ändå. Dessutom kände han till att Hudiksvalls polisdistrikt skulle få en viss större summa pengar, tilldelning av centrala medel, som det talades om, genom att upplåta en tjänst åt gränspolisen inne på polishuset.

– Hur mår han egentligen, den där Thule? frågade Åsa.

– Han har problem med hjärtat, det har han.

– Han verkar haft problem så länge jag minns. Ska han inte gå i pension snart?

– Jo, det kan inte vara så många år kvar, tror jag.

– Fy fan, nu är det måndag igen, sade hon, apropå ingenting.

Ludde hummade deltagande.

– Vi har fått ett sånt jävla pain in the ass på jobbet, sade Åsa.

- Du menar den där konsulten?
- Ja, vilken jävla typ.
- Vad hette han igen?
- Rolf Walldal.
- Nån sorts verksamhetskonsult, antar jag?
- Förmodligen, men ingen som egentligen vet, han är bara i vägen. Jag blir fan nervös bara jag ser honom.
- Har inte avdelningschefen informerat er?
- Jodå, det hette att det var nåt förändringsarbete. Men det lät mest som floskler.
- Han kanske har något specialuppdrag. Från ledningen.
- Vad skulle det vara?
- Det kanske förekommer stölder inne på Pro Conduct, föreslog polisman Ludde. Datorer eller nåt. Det hör inte till ovanligheterna att man sätter in privatdeckare såna gånger. Försäkringsbolagen brukar kunna hjälpa till med sånt.
- Jag känner inte till några stölder, sade Åsa Weijle.

2

I den mån Rolf Walldal alls lämnade ut något visitkort till någon, så stod det "Konsult" som titel på kortet. Närmare än så ville han inte precisera, åtminstone inte på en bit papper. Han betraktade sig som generalist och tog i princip vilka uppdrag som helst, bara de kunde rendera i betydande intäkter. Ett mål som han hade satt upp var att kunna dra sig tillbaka från allt vad yrkesliv hette vid fyllda femtio, och då krävdes det onekligen stora belopp fonderade.

Särskilt som Rolf Walldal levde ett utsvävande privatliv och helst omgav sig med kostbara ting. Efter femtio skulle han hänge sig åt sina intressen, hade han räknat ut, vilka alla krävde pengar. Konst och antikviteter, resor till avlägsna platser, långt bort från de ordinära turiststråken, gourmetkrogar och exklusiva viner.

Nu var det torsdag och klockan var tjugo och trettio precis och Rolf Walldal var definitivt klar med dagens värv. Han kom ut från hotellrummet där han bodde på Statt i centrala Hudiksvall, iförd nyinköpta blå denimbyxor med tendens till pressveck och en mörkgrå polotröja. Personalen på Pro Conduct hade knappast känt igen honom, de var vana att se honom i en mer formell utstyrsel, mycket mer baserad på exklusiv etikett, och alltid i kostym och slips.

Rolf Walldal var inte den som försökte dölja att kläderna hade kostat, tvärtom så dög det inte med vad som helst. Hade man ett konsultarvode i klass med det som Rolf Walldal förhandlat sig till, så gick det inte att komma till sin uppdragsgivare iförd byxor som tappat kulören eller en kavaj som börjat fransa upp sig, den ekvationen hade inte gått ihop.

Kvinnan i hotellreceptionen däremot kände igen honom. Hon nickade honom glatt till mötes.

– Godafton, Stina, hälsade han och log tillbaka, han flirtblinkade djärvt med ena ögat. Allt väl?

– Allt är väl, Rolf, tackar som frågar. Och själv? Har rummet varit till belåtenhet den här veckan?

– Mycket bra, mycket bra. Ingenting att anmärka på, inte alls.
– Sista kvällen nu för veckan, förstår jag?
– Javisst, jag checkar ut i morgon. Sen har jag bokat för att komma tillbaka igen på onsdag nästa vecka.

– Tänker du äta här ikväll? Du vet att det är dans?

Rolf Walldal nickade och plockade upp en hemkokt karamell från bjudskålen på disken.

– Jag hade nog tänkt det, svarade han och såg receptionisten stadigt i ögonen, hon för sin del tänkte att blicken var varm.

– Annars kan jag ju rekommendera något annat för kvällen, sade hon och blossade med kinderna. Ute på stan, menar jag. Om du skulle tycka att det blir för stökigt. Om du nu inte hinner äta färdigt till klockan halvtio förstås. Det är då dansgästerna brukar komma.

– Tack för omtanken, Stina. Men jag tror ändå att jag äter här på hotellet. Jag kan ju hinna med en dans också. Om andan skulle falla på.

I själva verket var det just det som Rolf Walldal planerat. Dansen på Statt började nio och han hade tänkt få in maten på bordet innan kvällens orkester tog estraden i besittning. Han gick över till dansvåningen och bad hovmästaren att visa honom till ett bord för två, lagom avskilt från dansgolvet men med uppsikt över den inkommande danspubliken. Han fick meny i sin hand och kvällens tips från köket visade sig vara en trerätterssupé där huvudrätten var pannbiff på en sky av purjosås och förrätten en sillblandning i tunnbrödsstrut. Rolf Walldal ville gärna ha pannbiffen men önskade byta ut förrätten, han hade istället fastnat för ostron inslagna i tunna baconskivor, en kreation benämnd "Ridande Änglar".

Hovmästaren tog tacksamt emot beställningen och infogade diskret att det blev ett annat pris då, vilket Rolf Walldal visade föga intresse. Han sade till om vinlistan som hovmästaren skyndade sig ut för att hämta.

Klockan kvart i nio kom ett sällskap på åtta personer in i lokalen under tillgjorda skratt och hurtiga tillrop. Tydligt ett jobbrelaterat sällskap, för en av männen i sällskapet såg ut att

ha tagit på sig rollen som anförare och förmodligen var den som skulle stå för notan. Kungen av sällskapet, en arbetsgivare eller möjligen avdelningschef. Rolf Walldal noterade att sällskapet inte bestod av jämna par, två av damerna var löshästar.

Särskilt en av damerna fångade Rolf Walldals intresse, hon var lång och blonderad, gänглиg men med väl rundade höfter. Han följde henne med blicken bort i lokalen och till ett väntande bord på andra sidan dansgolvet.

Hovmästaren kom in med vinlistan och Rolf Walldal hittade faktiskt en flaska som var värd besväret. En fransk, röd historia, buteljerad för sex år sedan. Hovmästaren bugade imponerat och försvann ut igen.

En av hotellets frukostgäster släntrade in i danslokalen, Rolf Walldal kände igen honom från både onsdagens och torsdagens frukostar. Mannen rörde sig med spelad nonchalans med ena handen i byxfickan, en cigarrett i den andra. I Walldals ögon såg han påtagligt nervös ut, men han hittade strax till baren där han beställde in en stor stark. Strax före att klockan slog nio kom två damer i sällskap, båda slog sig ned uppenbart för att äta. En av medellängd och en något längre, Walldal satt så att han kom att studera ryggtavlan på den längre. Det var svårt att avgöra åldern i halvdunklet men hon hade ett stort burrigt hår som hon säkert hade mycket dagligt bestyr med. Klänningen var skuren i ryggen ned i en kil mot rygglutet, så pass långt att man borde ha sett bandet på behån, men Walldal såg inget, hur mycket han än koncentrerade blicken. Hon hade kanske en behå med en annan typ av konstruktion, antog han. Han skulle under alla omständigheter bjuda upp damen. Båda damerna satt nu och rökte, i väntan på menyn. Stundtals tycktes de hamna i intensivt samspråk, som om de plötsligt hade tusen saker som de ville berätta för varandra om.

Walldal fick in både vinet och förrätten. Han luktsmakade på vinet varje gång innan han drack av det och han lät klunkarna cirkulera runt i gomhålan. Det var moget och därför aromrikt, tänkte han för sig själv, det gav associationer åt både godsaker och gödsel.

När bandet började spela tvingades de båda väninnorna Elvy Nyhannesson och Gunnel Jägervid luta sig fram mot varandra för att kunna höra varandra, de satt egentligen alldeles för nära dansbandsscenen och högtalarna för att det skulle vara möjligt att föra en konversation. Platsen var däremot lämplig för den som ville dansa och som hoppades på att bli uppbjuden, och det var egentligen det som var fallet. Båda var de i åldern nära femtio, Elvy Nyhannesson med håret volymförstärkt och Gunnel Jägervid med en mörkbrun infärgning.

– Usch, jag är faktiskt inte hungrig, sade Elvy Nyhannesson och ögnade genom menyn en tredje gång.

– Vi kan ju ta en varsin sandwich, föreslog Gunnel Jägervid, en sån här varm sak med skinka och senap.

– Ska vi ta vin till det? undrade Elvy Nyhannesson.

– Varför inte? Eller jag tror nästan det blir bättre med öl, inte sant?

– Okej, vi tar öl då.

– Hur är det på jobbet nuförtiden? Har Gunnar skilt sig färdigt än?

Elvy skrattade åt frågan, hon arbetade som kökschef på Hotell Myran och med Gunnar avsågs Gunnar Fredin, hotellägaren, vilken legat i skilsmässoförhandlingar sedan ett år tillbaka i tiden, lite drygt.

– Om jag ska säga vad jag tror så börjar nog lille Gunnar ångra sig vid det här laget, sade Elvy. Ångra sig bittert, kanske.

– Jaså, vill han kanske tillbaka till Marika nu?

– Jag tror det, vet du. Han hade väl tänkt sig jaga småtöser men det blev väl inte riktigt så. Det visade väl sig vara svårare än vad han trott.

– Han trodde förstås att han var nån sorts jävla Don Juan, sade Gunnel Jägervid. Som kunde få vem han ville.

– Och sen när det kom till kritan så fanns det ingen alls som ville ha fanskapet.

– Hoppas verkligen att Marika har vett att be honom fara och flyga, om han skulle komma krypandes tillbaka.

– Det värsta är att han vill att jag ska hjälpa honom, sade Elvy och såg besvärad ut på ett passande sätt.

Gunnel ruskade deltagande på huvudet och fick samtidigt syn på mannen som med bestämda steg styrde kosan mot deras bord. En lång och mörk, med polotröja. Elvy såg i hennes sätt att titta att något var på gång och låtsades därför återgå till att läsa menyn. Orkestern hade samtidigt börjat mala kvällens första riktiga tryckare.

– Får jag lov, sade Rolf Walldal och Elvy tittade upp och såg att det var henne han menade, vilket fick hennes hjärta att slå en aning snabbare.

Hon log diskret och nickade, reste sig upp och gav sin väninna ett ögonkast. Gunnel blinkade tillbaka och synade paret noga när de gick ut på det så gott som helt tomma dansgolvet. Hon såg att han var lång och hon visste att Elvy helst inte ville ha någon annan sort.

– Du satt väl inte och väntade på maten? frågade Walldal, han talade försiktigt i hennes öra.

– Nejdå, inte alls, det är ingen fara.

– Självt har jag satt i mig en helt fantastisk förrätt och nu väntar jag på den ännu mer underbara varmrätten.

Elvy låtsades inte om att uppfatta någon vink. Om det nu var tänkt som en sådan.

– Vad fick du som förrätt då? frågade hon.

– Ridande änglar. Ostron och bacon.

– Usch, jag vet inte om jag tycker om ostron.

– Tycker du inte om ostron?

De gled ut i dansen och Walldal förde henne efter konstens alla regler i lätt gammaldags stuff. Efter några takter kröp Elvy in tätare på honom, tryckte sig in och han sjönk in i hennes hår. De dansade tysta, hon blundade och höll honom i nacken, ibland for han lätt med handen över kilen bak i klänningen och över den nakna huden.

När orkestern spelat färdigt sina två musikstycken stod paret kvar och höll om varandra en lång stund. Ända tills musiken startade upp på nytt, den här gången i ett betydligt rivigare tempo.

– Jag bjuder upp dig sen igen, sade han då, efter att jag ätit.
Du väntar på mig?

– Jag ska inte gå någonstans.

– Väninnan du har med dig, är hon ditt förkläde?

– Inte alls. Och jag är inte hennes.

Danslokalen på Statt låg inrymd på det övre etaget, sett från inläppet från Hamngatan. En trappa ner fanns ett disco, men ingen DJ var inhyrd för kvällen och barpersonalen hade bara dansbandspubliken på övre etaget att serva. Den ensamme frukostgästen hade förflyttat sig till baren nu, han som Walldal känt igen. Han hade beställt in en sexa whisky och rökte cigarriller. Kvinnan bakom bardisken pratade i sin privata mobiltelefon och torkade bänken samtidigt.

Folk strömmade in i en allt större omfattning och runt halva trängdes så många dansande par uppe på golvet framför orkestern så att det kom att likna en lördagskväll. Den lokala danspubliken blandade sig med tillresta och tillfälliga besökare, konsumtionen av öl och vin tog fart och överallt luktade det av tobak och parfym. Basisten i dansbandet hade fått ögonkontakt med en dam i tjugooårsåldern, hon var uppe och dansade varje dans och varje gång hon passerade scenkanten var hon nog med att se honom intensivt i ögonen.

Walldal hade snabbt låtit avsluta sin måltid och även hunnit med att dansa med den långa blonderade damen som kommit in tidigare på kvällen. Det visade sig att han gissat rätt, det rörde sig verkligen om en arbetsplatsträff. Regionchefen hade bjudit sin personal på kvällsnöje som avslutning på en regionträff i Hudiksvall. Firman hette Health Venture och fungerade som agent för medicinproducerande företag utomlands. Den blonderade damen var inte alls intresserad av att dansa, hon hade motvilligt följt med Walldal upp på dansgolvet. Hon var inte beredd att kommunicera överhuvudtaget och höll under hela dansen ett markerat kroppsavstånd. Walldal hade hela tiden en helt annan dam i åtanke.

Gunnel Jägervid kom tillbaka till sitt bord efter att ha dansat bugg med en korpulent herre som svettades oerhörda mängder

och som under dansen blivit röd i ansiktet som om han stod inför en fysisk kollaps. Hon hade nästan blivit orolig för att han skulle bli sjuk och segna ner. Under hela dansen hade hon inte gjort annat än att vänta på att den skulle ta slut. Elvy fimpade en cigarrett och log förstående mot henne när hon slog sig ned.

– Jag som trodde du slutat röka, sade Gunnel måttligt roat och svepte sista skvätten ur sitt öglas.

– Jag måste lugna nerverna, sade Elvy.

– Fan, vet du vem jag såg, sade Gunnel, precis just nu?

– Nej vem då?

– Anders Horn, han står därborta, intill trappen.

– Det är väl ingenting att bry sig om, hörrödu.

– Han är så jävla efterhängsen, sade Gunnel. Han fattar inte att jag inte vill ha nåt med honom att göra. Om han kommer hit och ska bjuda upp så tror jag att jag dör.

– Han vågar inte när han ser att jag sitter här. Jag kan ryta till åt honom, det vet han. Jag gör det om du vill.

– Jag vet faktiskt inte. Jag tror nästan jag ska åka hem. Det brukar stå taxibilar ute den här tiden.

– Inte ska du väl behöva åka hem bara för den där lättingen?

– Vad sitter du och är nervös för, förresten?

– Den där karlen, sade Elvy. Du vet. Som jag dansade med först.

– Han den länge? Är du nervös för honom?

– Jag vill att han ska bjuda upp mig igen.

– Nån utifrån?

– Aldrig sett honom förut. Han bor väl här på hotellet, antar jag.

– Är det verkligen nån att lita på, tror du?

– Det behöver inte bli nåt, bara för det.

– Verkar han intresserad då?

– Jag tror det.

– Han sitter därborta, för sig själv.

– Jag vet.

Elvy vred sig nästan ofrivilligt åt sidan på stolen och tittade bakåt, åt det håll som hon visste att han satt. Han mötte

omedelbart hennes blick. Han hade själv suttit och tittat på henne, ingen av dem kunde rå för att de fick ögonkontakt med varandra. Rolf Walldal valde medvetet att inte titta bort, han fortsatte att titta, genom halvdunkel och tobaksdimmor. Orkestern spelade "Kan man älska nån på avstånd?".

Även Elvy behöll fattningen, där hon satt och såg honom i ögonvrån. Hon pressade fram ett nästan oförmärkt leende och utan att tänka på det så drog hon upp klänningen över benet, bara för att kunna lägga det över det andra. Det blev signalen för Walldal som omedelbart reste sig upp och sköt in stolen efter sig. Det såg inte ut som om han hade för avsikt att återvända till sitt bord igen, inte under några som helst omständigheter. Det franska vinet var slut och berusningen var av det behagliga slaget.

Gunnel Jägervid såg vartåt det lutade och hon tittade på sitt armbandsur.

– Jag tror ändå att jag åker hem nu, Elvy, sade hon. Du behöver inte tänka på mig. Bara jag slipper komma i närheten av Anders Horn.

– Jag ringer i morgonkväll så får vi prata, sade Elvy pliktskyldigt.

I nästa sekvens var Rolf Walldal framme vid bordet. Han nickade artigt åt Gunnel som stirrade stint på honom, och vände sig sedan mot Elvy.

– Får jag lov?

Elvy stoppade ned sitt nyinköpta paket cigaretter i handväskan och knäppte igen handväsklåset, hon tog god tid på sig. Därefter såg hon upp på honom och log, reste sig och hängde väskan över axeln. Han tog henne under armen och lotsade henne ut i trängseln på dansgolvet, orkestern hade hunnit till mitt i låten. Hon sjönk in mot honom igen, men den här gången hetare än förra gången. Han kysste henne en gång på halsen och kramade henne i dansen.

I den korta pausen mellan låtarna höll de om varandra, utan att säga något. När musiken åter kom igång, stod de kvar, omfamnande varandra. Han förde in handen i kilen på

klänningen, under tyget och höll henne i naken hud. I trängseln knuffades de av andra par, om och om igen. Ända tills Walldal drog henne ut från dansgolvet, hon följde tyst med honom. De gick mot trappan som ledde ned mot utgången. I trappan mötte de Anders Horn som var på väg upp från puben på nedre plan, han hade en nyinköpt stor stark i näven. Hon kunde inte låta bli, utan stötte till honom så att han spillde ut öl över skjortan och byxorna.

– Va fan, var han på väg att ropa men hejdade sig när han såg in i Elvy Nyhannesson iskalla ögon.

Hon fortsatte nedför trappan, efter Walldal, de kom fram till garderoben.

– Kan vi åka hem till dig? frågade han, det första han sade sedan han bjudit upp henne.

Elvy svarade behärskat och affärsmässigt.

– Var bor du själv då?

– Jag bor här på Statt, men rummet är lyhört.

– På det viset.

I det samma dök Gunnel upp, hon hade garderobskortet i handen och var på väg för att hämta ut sin kappa. Hon upptäckte sin väninna först när hon nästan var inpå henne. Hon nickade åt henne och studerade sedan Walldal, från topp till tå.

– Dig känner jag igen, sade hon bestämt.

Walldal betraktade i sin tur Gunnel Jägervid.

– Jaså, sade han efter en stund. Varifrån, om jag får fråga? Jobbar du på Pro Conduct?

– Nej, det gör jag inte.

– Jag kan tyvärr inte säga att jag sett dig förut.

– Jag har väl minsann sett dig ute på stan.

Elvy drog till sig sin väninna och de tog ett kort enskilt samtal, stående tätt intill varandra och viskande. Walldal positionerade sig på behörigt avstånd och väntade tålmodigt, han hade inte bråttom. Från puben hördes folk prata med höga röster, ibland nästan skrika. Från etaget en trappa upp spelade orkestern boogierock. Någon svor till strax intill, en vakt röt åt någon och någon som stod utanför dörren till toaletten hade

precis kastat upp. Mannen som vomerat upptäcktes av en av vakterna som högg honom i armen.

– Nu du Lendin blir du skyldig att betala för sanering, ropade vakten genom sorlet.

På fjärden utanför blåste en frisk sydöstlig vind, den var överraskande ljum och behaglig. Hade den varit kallare hade den kunnat kyla ned de heta känslor som florerade strax utanför insläppet, hos berusade torsdagsfirare som nekats inträde och som nu istället gnabbades sinsemellan.

Små vindilar och utstickare från blåsten förmådde ibland att tränga in i lokalen genom dörren som hela tiden öppnades och stängdes för folk som skulle ut eller in. Elvy kände instinktivt att havsluften förebådade den kommande sommaren.

3

Rolf Walldal hade hämtat sin skinnjacka från resegarderoben som hängde på en av hattkrokarna i hotellrummet. På vägen ut genom hotellreceptionen hade han blett Stina bakom disken att beställa en taxi i hans namn, som vanligt med sin säkra, manliga pondus, den som ibland fick Stina att hemligt tänka tanken på hur det skulle vara att få avlägga ett besök uppe på hans rum någon kväll när hon själv var ledig och fri, helt privat.

Nu satt han i baksätet på taxin tillsammans med Elvy Nyhannesson, han höll henne i händerna, händerna vilade i hennes knä.

– Är du en snäll pojke, nu då? viskade hon i hans öra med en röst som var absolut fri från all ironi utan strängt allvarlig.

Han snusade henne på halsen, upp mot hårfästet, ner igen och doftade under hennes haka.

– Usch nej, jag har ett så fult hakhäng, viskade hon men gjorde inget uppenbart motstånd.

– Nej, det har du inte. Du är en så vacker kvinna. Vad heter du?

Hon satte fingret för munnen på honom och log menande, ögonen lyste svarta i nattens mörka skuggor. Taxin svepte gatan förbi Lillfjärden och himlen målade de isfria vattenytorna i en beckdjup lyster. När strålkastarna från en mötande bil lyste upp i baksätet slog hon ned ögonen, böjde blygt på huvudet, och han fick tillfälle att kyssa hennes panna, smaka på hårslingorna. Heta vågor sköljde plötsligt över henne och hon kunde inte låta bli, hon rycktes med och gav sig för ett ögonblick hän, hjälplöst och utan inre motstånd. Hon lade armen runt hans hals och öppnade för en djup kyss, tryckte sin kropp mot hans. Bilen krängde till över en vägbula, han stack in handen innanför hennes tunga filtkappa.

– Vad jobbar du med? frågade han andfått medan läpparna nuddade hennes kind, den var inbjudande som dunbolster och doftade av parfym och av vinden från havet.

– Jag är chef, viskade hon, det lät ungefär som om hon uttalade det engelska ordet för kock.

– Är du chef eller är du kock? viskade han.

– Både och.

I samma stund märkte hon att bilen stannat, "kan det vara möjligt", tänkte hon. De som nyss lämnat Statt. Eller det var så hon upplevde tiden, som något oerhört lättflyktigt och skört. Någonstans drog en chaufför åt en handbroms. Elvy tittade långsamt upp och såg sig om. De stod på parkeringsplatsen intill hyresområdet, hennes hyresområde, där hon bodde. Hon kände igen grannens Volvo Duett som stod på fyra träbockar, där hade den stått sedan tidig höst.

– Du, vi är framme, sade hon och fick en tupp i halsen, hon försökte klara rösten men kroppen var matt och svag, begäret och lusten hade fått flera av försvarsmekanismerna att upphöra fungera.

Walldal rätade upp sig och fick efter ett visst bökande fram en plånbok från skinnjackans innerficka. Han drog fram ett mastercard och ett körkort, räckte över korten till chauffören. Chauffören tände innerbelysningen, tog emot plastkortet och passade samtidigt på att hastigt syna sina båda passagerare i baksätet. Han kände igen kvinnan, hon brukade förekomma ibland på bild i Hudiksvalls-Tidningen. Förmodligen var hon kommunpolitiker eller någon form av landstingschef. Själv arbetade han egentligen som busschaufför på X-trafik men extraknäckte med att köra taxi under lediga vardagskvällar. Han fick se både det ena och det andra, men upphörde aldrig att förvånas.

Taxin lämnade strax platsen. Walldal tog Elvy om midjan.

– Du, om vi möter nån behöver vi inte låtsas om varann, sade hon.

– Är du gift?

– Nej då. Är du?

– Nej, i så fall skulle jag inte vara här med dig.

– Man kan aldrig veta, sade hon men kunde inte dölja glädjestänket i rösten.

Elvy bodde två trappor upp men hon undvek hissen, hon ville ogärna ställa sig i hissarens avslöjande vita sken. På lätta ben sprang de uppför trapporna, men tysta. Inne i lägenheten sparkade hon av sig skorna och försvann in i badrummet.

Walldal behöll ljuset släckt, stadens sken lyste ändå upp mer än tillräckligt. Tre rum och kök, och vardagsrummet med ett stort panoramafönster som vette ut mot gårdsplanen och en större trafikled som just nu låg tyst och öde. Bokhyllan i vardagsrummet stod mättad med böcker från bokklubbar och på en antik byrå trängdes familjefotografierna i metallgråa ramar.

Han konstaterade att ingen av bilderna tycktes föreställa någon som kunde tänkas utgöra en äkta make. Två av bilderna porträtterade istället en betydligt yngre herre, Walldal antog att det var hennes son.

Han tog upp det ena porträttet och plötsligt visste han vem det var. Inom sig tänkte han att det var ett oerhört sammanträffande och att han måste dra fördel av situationen.

Vattnet slutade skvala i badrummet och dörren öppnades. Elvy gick med raska steg in i sängkammaren och förberedde. Hon drog för fönstret med två tunga gardiner och på ett litet prydnadsbord tände hon en lampa med grön tygskärm och vita tunna hängen. I nästa stund var Walldal inne i rummet, hon kunde omedelbart känna hans andedräkt bakom örat, i nacken och efter skuldrorna. Hon förmådde ändå att viska en fråga, om han var frisk.

– Jag är fullt frisk, svarade han. Och du?

– Visst.

Hon tänkte fråga om han hade skydd, men kom sig inte för. I nästa stund satt de på sängkanten, förlorade i varandra. Han drog av sig polotröjan och började dra upp hennes klänning över benen. Hon reste på sig för att hjälpa honom på traven och ryckte samtidigt bort sängöverkastet. Hon kröp upp i sängen och tog snabbt av sig underkläderna. Naken tog hon emot honom, hon sträckte armarna efter honom.

Men det som börjat så bra gick efter en stund ganska så dåligt. Rolf Walldal visade sig ha svårt att komma till skott, när

det verkligen gällde. Lågan slocknade, hur mycket han än ville. Kroppen gick i otakt med hjärnan och Elvy tvingades börja lirka och till slut även trösta.

– Är du nervös? frågade hon mitt i och det gjorde inte saken bättre.

Walldal skylldes på att hon var så vacker, att det var det som gjorde honom så överdrivet försiktig, att han inte vågade leva ut sin lust, rädd som han var för att göra henna illa. Till slut kunde de ändå till viss grad fullfölja, men inte längre på något glädjefyllt sätt, och då hade nattrafiken ute på genomfartsvägen redan tagit fart igen.

Båda gömde de sig svettiga under varsitt täcke, tysta och tomma invärtes. Walldal somnade strax men Elvy låg vaken kvar i sina tankar. Hon övervägde situationen och vad som skulle hända när han vaknade upp igen. På något sätt ville hon inte förlora honom. Det var länge sedan hon varit så sexuellt upphetsad och det var han som hade gjort henne så. Det hade varit underbart, härligt. Han hade fått henne att känna sig som en verklig kvinna.

Det måste bero på att han var nervös, tänkte hon. Om han tyckt att hon var ful och avtändande så skulle han väl ha märkt det långt innan. Kanske hade han tagit för mycket alkohol. Den var just den tanken som oroade henne mest. Då skulle han säkert bara ge sig av när han vaknade upp igen. Utan att bevärdiga henne en blick. Förnedrande och respektlöst. Och hon ville gärna ha honom kvar, det kunde inte hjälpas.

Klockan fem på morgonen vaknade han för att han behövde gå ut till badrummet, hon å sin sida vaknade till när han satte sig upp i sängen.

– Ska du gå nu? frågade hon neutralt när han kom tillbaka in i sovrummet igen, hon försökte dölja sina känslor. De som var oroliga och på samma gång besvikna, nästan ilskna.

Han var fortfarande naken och oblygt steg han ner i sängen och drog utan brådska på sig täcket.

– Nej, varför skulle jag göra det? svarade han, lika neutralt. Jag stannar gärna kvar. Om jag får, vill säga.

– Du får gärna stanna, ska du veta.

– Tack. Om du inte har något emot det så tror jag att jag tar sovmorgon här hos dig.

– Det har jag ingenting alls emot. Jag ska ändå inte börja jobba förrän på eftermiddagen.

– Jag kan sjukskriva mig. Jag fick en sån snuva, det kan jag ringa och säga.

– Är det jag det? Som är snuvan?

– Inte på långa vägar. Vad heter du förresten, min vän?

– Elvy.

– Ett sånt vackert namn. Det klingar så härligt. Det passar bra på dig.

– Tack. Och du?

– Rolf.

Han böjde sig över henne och kysste henne lätt. Hon gick i svaromål med tungan och åter låg de omslingrade i varann. Hon tryckte honom till sig, bad honom komma. Men han kunde inte, åter grinade oförmågan honom i ansiktet.

– Det går inte, sade han lakoniskt, sakligt och affärmässigt.

– Men du... Rolf?

– Ja?

– Det är då synd...

– Om du vill kan jag göra det skönt för dig på annat sätt.

– Du ska inte behöva...

Men han var redan på väg. Nu bad hon honom inte att sluta, hon tänkte att det fick väl bli som det blev då. Hon kunde förresten inte förmå sig att säga nej, hur dumt det hela än var, hela spektaklet. Hon hade förresten gjort sig förtjänt av det, tänkte hon. Det var skönt och det var underbart, definitivt bättre än ingenting.

Nästa gång hon vaknade var det av solen som sprängde in genom gliporna mellan gardinerna och som ritade en glödpe-lare på tapeten på den motsatta väggen. Rolf låg på magen och sov tungt, huvudet halvvägs under kudden. Hon klev ostadigt ur sängen och hämtade en morgonrock, drog åt skärpet över magen och plockade ihop kläderna som hon fått hjälp att slita

av sig. Hon släckte bordslampan som lyst hela natten. Från gården utanför hördes i vanlig ordning dagisbarnen skrika och stoja. Hon lufsade ut i köket och satte på sex koppar vatten i kaffebryggaren, försvann sedan in i badrummet för en lång och ångande het dusch.

När hon kom ut igen satt Walldal fullt påklädd vid köksbordet, han hade dukat fram kaffekoppar och hittat en limpa i en brödlåda. Smöret och osten saknades dock, noterade hon.

- Godmorgon, sade hon och log brett.
- Godmorgon, Elvy.
- Jag ser du har satt fram brödet.
- Jag tänkte att vi ville ha nåt sånt kanske. Lite till livs.
- Men smöret hittade du inte?
- Nej, jag hann inte.

Hon öppnade kylan och tog fram lättmargarinet och lättosten, tillsammans med två tomater.

- Så var det fredag igen då, sade hon och slog sig ned med en suck, mitt emot honom.

Walldal nickade och log försiktigt mot henne.

- Jag ska jobba hela helgen, är det meningen, sade hon.
- Du sa att du jobbade som kock?
- Ja, det gör jag. På Hotell Myran. Eller jag är kökschef rättare sagt.
- Låter intressant. Så du har personal då?
- Ja, tre stycken. Det är roligt och stimulerande, måste jag säga.

Walldal reste sig utan att säga något ytterligare om saken och hämtade kaffet, han slog upp i kopparna.

- Vad händer nu då? frågade Elvy efter att de fikat under tystnad.
- Jag vet inte. Vad tycker du ska hända?
- Jag skulle gärna vilja träffa dig igen. Under lugnare omständigheter.
- Ja, kanske det, sade Walldal, han tittade samtidigt på armbandsuret.

Elvy såg långt på honom, och på klockan.

– Det är ju upp till dig också, sade hon för att göra vissa saker klara. Är du inte intresserad så säg till direkt.

– Jo, jag är visst intresserad.

Han tittade upp och mötte hennes blick, låtsades inte om tiden längre.

– Vi kanske kan ta det lite lugnt, sade hon, och inte stressa så mycket. Så kommer det nog att gå lite bättre nästa gång.

– Ja, det är jag övertygad om, sade han med självbehärskning.

Det blev tyst en stund.

– Du har ingen annan? frågade han därefter.

– Nej, inte alls, svarade Elvy. Du vet, jag har varit ensamstående så länge nu. Man anpassar sig. Det är klart att man vill träffa sin drömprins, det är inte det.

– Det är ju självklart.

– Jag har faktiskt en karl som jag träffar ibland, sade hon därefter. Men han är gift och varken han eller jag vill ändra på det faktumet. Jag vill definitivt inte att han ska skilja sig för min skull. Vi har ingenting gemensamt förutom att vi träffas då och då.

– Jag förstår.

– Han skulle inte bli ledsen om jag träffade nån annan. Som mer är min typ.

– Det var bra.

– Sen har jag faktiskt annat att stå i också, sade hon i samma andetag. Jag sitter inte hemma framför teven bara för att jag är ledig och ensam. Om jag ska vara alldeles uppriktig så skulle jag inte haft tid med något riktigt förhållande dom här sista åren. Det skulle ha blivit väldigt synd om den karln i såna fall.

– Jaså, vad sysslar du med då, som kan ta sån tid? Det är inte bara arbetet som kökschef, med andra ord?

– Nej, det är inte det. Bland annat så är jag engagerad i det politiska. Jag sitter i kommunalfullmäktige och jag är ledamot av byggnadsnämnden här i Hudik.

– För vilket parti då, om jag får fråga?

Walldal log stillsamt och satt med händerna knäppta. Han hade för länge sedan avslutat sina två koppar kaffe.

– För kristdemokraterna, svarade Elvy. Förut var jag centerpartist men för tio år sen eller nånting gick jag över till kristdemokraterna.

– Det var ju trevligt.

– Sen har jag en son också, som är vuxen. Som också tar sin tid, om jag ska vara ärlig.

– Jaså, på så sätt. Vad heter han?

– Andreas Bjerrhammar. Bjerrhammar efter sin pappa. Andreas också, för den delen.

– Men han bor inte hemma? Andreas?

– Oh nej, han är stora karln nu. Han har egen lya på stan. Han jobbar som datakonsult. Han är förresten delägare i firman. Han är utbildad civilingenjör. Han spelar med i ett rockband också.

– Du har uppenbarligen en duktig son, Elvy. Som du kan vara stolt över.

– Javisst. Tack. Fast jag brukar som sagt få åka hem till honom ibland och röja upp lite. Städa och tvätta sådär emellanåt. Jag har egen nyckel till Andreas lägenhet.

– Han har en duktig mor.

– Äsch. Jag skämmer väl bort honom, förstås. Det bästa vore väl om han kunde hitta en rejäl tjej. Här i trakten, helst.

Elvy fortsatte att berätta om sig och sin son. Hon berättade om Andreas förra flickvän, som bodde i Linköping. Han hade gått på universitetet där. Men hon hade varit oansvarig och omogen, visste Elvy att berätta, hon kunde varken ta hand om sig själv eller om Andreas. Walldal satt hela tiden stilla leende och flikade in små kommentarer här och var. Ända tills två korta ljudstötter hördes från hans mobiltelefon. Han hade den nedstoppad i jeansfickan. Han fiskade upp telefonen och läste på displayen.

– Fick du ett meddelande? sade Elvy som kunde allt om mobiltelefoner.

– Ja, ett SMS.

Han läste färdigt utan att röja en min och stoppade sedan tillbaka telefonen i fickan.

– Elvy, jag måste nog åka nu, sade han och såg upp i hennes ansikte, i hårburret som hon med hjälp av en badmössa undviker att blöta i duschen, såg på de nymålade läpparna.

– Vi kan väl träffas igen? sade hon kort.

– Absolut, om du verkligen vill det så.

– Jag vill. Jag kan bjuda på middag på Hotell Myran.

– Det låter mycket trevligt.

– Vi kan bo där också. Jag har ett eget rum där som jag kan använda, när jag vill. Som jag får disponera. Och det är inte alls lyhört.

Walldal skrattade klädsamt.

– Kan jag få ditt telefonnummer? frågade hon.

– Javisst.

Han gav henne ett tomt visitkort som han tog upp ur sin plånbok. På kortet stod ett handskrivet mobiltelefonnummer i kulspets, det var allt.

– Det var inte mycket på det här kortet, kommenterade hon.

– Nej, jag har precis bytt telefon.

– Mitt nummer då?

– Elvy, vad heter du i efternamn?

– Nyhannesson.

– Det var inget vanligt namn. Det kommer jag lätt ihåg. Elvy Nyhannesson. Finns du med i telefonkatalogen?

– Ja.

– Då vet jag. Jag kommer tillbaka till Hudik om ett par veckor. Jag hör av mig då.

– Gör det, är du snäll.

Hon slängde sig om halsen på honom och gav honom en kyss. Han förde in händerna under morgonrocken.

– Måste du gå? frågade hon.

– Tyvärr, jag fick lite bråttom. Det var meddelandet, som du vet.

– Men om du ringer till taxi nu så dröjer det väl ett tag innan den kommer?

– Elvy, min vän. Vi spar det här till nästa gång. Jag ska tänka på dig varje dag.

Han gav henne en sista puss på munnen och sedan en mellan halsen och skuldran, varefter han snabbt drog sig ur och vände ryggen till, på ett bestämt sätt som det framstod. Med skinnjackan under armen lämnade han lägenheten. Elvy skyndade sig till köket för att få en skymt av honom när han kom ut på gården. Hon öppnade fönstret och böjde sig ut, hon hörde porten öppnas och stängas men hon såg honom aldrig komma ut i synfältet. Han måste ha gått helt nära väggen, åt andra hållet, ut mot gamla efyran.

Hon tassade ut i sovrummet och drog upp gardinerna och öppnade nästa fönster. Den friska vårluften var ljum och underbar, fåglar hördes sjunga och fågelsången blandades med barnskrik och hundskall.

Just fågelkvittret fick en lyckovåg att spontant ta fart och ta hennes kropp i besittning, den fick henne att förtränga och glömma hennes uppträdande vid tamburen nyss, hennes egentligen på tok för ivriga avsked. Det som inte passade, i eftertankens kränka blekhet. Vårluften fick henne att lämna det bakom sig. Hon for med handen över halsen, nacken och upp genom håret, rufsade runt och sköljde håret med brisen.

Något rörde sig i skogen nedanför, hon såg inte vad det var men så hörde hon en bil hastigt bromsa in efter stora vägen. Samtidigt som korsdraget fick köksfönstret att blåsa igen med en smäll. Nästan så att hon befarade att fönsterglaset sprack.

Sekunden efter smäll ett skott någonstans, eller om det var ekot från köksfönstret. Det kunde komma från ett avgasrör också, från bilen som hon hörde möjligen, men så smäll det igen, en andra gång. Ljudet var dämpat men det hördes att det var någonting som brann av med full kraft. Inget avgasrör i varje fall.

Elvy höll andan, hon visste inte vad det var hon hört. Eller vad hon skulle tro. Hon kunde inte se något, vinkeln mot skogen var för tvär. Så öppnades en bildörr och hon tittade i en annan riktning.

Nu såg hon, även om hon inte riktigt kunde ta in det. En sorts scen som spelades upp vid väggkanten, bakom kala lövträds

grenverk. En mansperson som tycktes livlös, som drogs och baxades in i ett baksäte i en bil. Bildörren som slog igen efter mannen måste ha klämt mannens ena fot.

I nästa skeende accelererade bilen iväg med högt varvtal. Den försvann i riktning norrut, den lämnade blågråa slöjor av rök efter sig. Möjligen att den varit metallgrå till färgen, metallic kanske.

Hon lät fönstret stå kvar på glänt, hon såg bara till att plasthaspen skulle hindra fönstret från att blåsa upp och kanske slås sönder i nästa starka vindstöt. Hon begrundade en kort stund händelsen, om det var Rolf som hade gett sig av på det där egendomliga sättet och vad det i sin tur kunde betyda. Och vad smällarna var för någonting. Om hon eventuellt skulle tillkalla polisen.

Fast det skulle vara obehagligt. Vittnesmål och elände. Inblandning. Tids nog skulle hon väl få veta, tänkte hon. Om det nu var något viktigt. Säkert fanns det någon annan som också hade sett, om det nu alls var någonting att fästa sig vid. Minnesbilderna sköts undan och blev otydligare, scenen luckrades upp. Chocken avtog, den som hon inte ens ville erkänna att hon drabbats av.

Telefonen ringde som en räddande gong-gong. Hon antog att det var Gunnel, eller hon hoppades snarare. Hon kände behov av att få prata av sig, bikta sig för Gunnel och få höra hennes reflektioner på nattens och morgonens alla händelser. Hon blev plågsamt medveten om hur hon nyss suttit vid köksbordet och bara pladdrat på om sig själv och sina närmaste, medan Rolf däremot inte sagt flaska en gång. Han hade inte ens tagit telefonnumret. Det handskrivna visitkortet med mobilnumret låg på hallbordet intill telefonapparaten och nästan flinade hänfullt med sina spretiga och rafsiga kulspetsciffror. Hon lyfte luren och var på god väg att sätta sig på telefonpal-len i smide och kalvskinn.

– Elvy, svarade hon.

– Hej, det är Jan-Åke, hördes i luren.

Hon hejdade sig, hon förblev stående.

– Hej, sade hon kort, mycket kort.
– Hur mår du?
– Bra, sade hon och suckade ljudligt.
– Ja, det var inget särskilt kanske, sade mannen i telefonen efter någon sekunds telefontystnad. Jag ville bara berätta att jag är ensam i kväll.

– Så du är ensam? Var är Annika då?
– Hon ska till Stockholm över helgen på antikmässa. Hon har ju öppnat en antikvitetsbutik, som du vet, så hon ska till Sollentuna och knyta kontakter.

Elvy suckade på nytt. Sedan bestämde hon sig för vad hon skulle säga, hon spottade upp sig och anlade samma tonläge som hon brukade använda på sammanträdena med byggnadsnämnden, förändringen kom blixtnabbt.

– Jag har ändå ingen tid över. Jag blir upptagen hela helgen, förstår du. Det är ingen idé att du försöker ringa mig på söndag heller.

– Nähä. Men kan du inte förstå att jag börjar längta efter dig, Elvy? Det var ett tag sen nu.

– Jo, det var det. Och kanske lika bra är det, vid närmare begrundande. Faktum är att jag tror att det bara är bra om vi är från varandra ett tag. Så får vi se sen.

– Sen? Vad menar du med "sen"?

– Jag vill se hur jag känner mig. För dig, och våra träffar. Det är hela saken.

– Ja jo. Det är du som bestämmer. Har du träffat nån annan?

– Nej, det har jag inte, Jan-Åke. Då hade jag sagt det.

– Jo, jag vet. Det hade du. Har du sett tidningen, från det ena till det andra?

– Nej, jag har inte hunnit, svarade Elvy och lät åter mer ledig på rösten. Är det nåt särskilt, menar du?

– Ja, du är med idag. Med bild och allt.

– Va i herrans namn är det du säger...

Hon lade hastigt ifrån sig luren på hallbordet, ovanpå Rolf Walldals visitkort. Hudiksvalls-Tidningen låg på golvet framför brevkastet på ytterdörren, hon visste inte hur fort hon

skulle få upp den och veckla fram förstasidan. Hon backade mot pallen och satte sig slutligen, for med blicken över första sidan men hittade ingenting där. Från luren hördes mansrösten prata, men det hördes inte vad han sade.

– Här är det, mumlade hon och drog ängsligt upp hårburret från pannan medan hon höll upp sidan fem på halv armlängds avstånd framför ögonen.

Sidan innehöll en sammanställning över ledamöternas närvaro och frånvaro i kommunfullmäktige. En arkivbild var införd på Elvy, hon kom ihåg när den blev tagen. Det var förra sommaren mitt under semestertiden, på gågatan utanför Fyren gallerian. Kristdemokraterna hade kört en kampanj på temat stärka upp sjukvården genom att öka inslaget av privata initiativ hos sköterskorna själva, och två lokala kristdemokrater, däribland Elvy, hade delat ut flygblad. På bilden log hon snett och håret for i vinden. Det värsta var annars hakhäng- et, hur tydligt det exponerades. "Sådär kan jag ju inte se ut", mindes hon hur hon tänkt första gången hon sett bilden. Hon tänkte samma sak nu.

Bildtexten löd:

"Elvy Nyhannesson, kd, ligger i absoluta bottenklassen med sitt genomsnitt. Bara 7% närvarofrekvens."

– Det här var ju muntert, sade hon och tryckte tillbaka en svordom, hon kom att tänka på telefonen och tog upp luren.

Tidningen höll hon kvar framför sig, krampaktigt.

– Är du kvar? sade hon.

– Ja, du har läst?

– Läst och läst. Jag vet inte om jag orkar. Jag ser vem som har skrivit artikeln. Det räcker.

– Helmer Lennhord, vem annars? sade mannen i luren.

– Javisst. Helmer "Sensationsjournalist" Lennhord. Skithögen.